

Содржина

1. А што е стварноста
2. Бесцелно е да се надевам
3. Благослови ги Боже непријателите мои
4. Влегувам сигурно од еден во друг сон
5. Достоинството на сите патила
6. Ете таму
7. Ех моја Геновева
8. Ех, Повторно
9. Живееш
10. Изморен век
11. Ми предложи надежта....
12. Мојата судбина
- 13 Не бев благородник
14. Не е ова исповед.
15. Нечиј Грев
16. Простете.....
17. Самотноста не познава грев
18. Син на оганот
19. Сместата на утрешнината
20. Сонувајте само сонувајте
21. Спремен сум
22. Стигнав до крајот
23. Тешко ми е да се исповедам..
24. Трагачи по вистина.
25. Трепеливи пламенчиња
26. Трет прстен
27. Убиството на Сонувачот
28. хаотично
29. Царството на сенките
30. Шепотеше мојата сенка
31. Шурки небесни
32. Сакам да бидам жив повторно
33. Посакав да ја напишам највеселата песна
34. Јас вечерва ќе го закачам моето срце
35. Би те побарал Сенко

- 36. сакав да се вратам кај животот
- 37. Навистина играш премногу опасна игра
- 38. Мојата болка ме покани
- 39. Времето, знаело да лаже добро
- 40. Религија на Нејасната Љубов

А што е стварноста

А што е стварноста,се прашувам сега
Дали се што гледам е дел од окото
Или илузијата постојано ме храни
Каде е тогаш ова мое чистилиште на душава

Не постојам веќе во одразот на прозорското стакло
Ни во мислите кој без никаков ред доаѓаат
Безимен сум тука,но раните ме потсетуваат
То сеуште некаде во некој еон постоиш.

Зарем не бев манипулатор
Или само вешт танчер со чуввата неродени
Зборовите знам бегаат од мене
Почестен сум во месото сопствено да се јадам.

Бесцелно е да се надевам

Ова

мое осамено беседење
 ,нема да ти го дадам да го прочиташ,
 а ти остани во твојата самоизмама
 со цврсто уврување кое на моменти наликува на фанатично
 ,дека сопствената среќа
 се гради врз хумка,и скаменета тага во детски очи.

Бесцелно е веќе да се надевам
 дека и во твојата душа живеел копнежливиот феникс
 ,сега
 ,кога овде во студенилово самувам
 благодарение на тебе,
 премногу добро знам
 дека тоа е само една пространа и раскошна одаја на твоето срце.

Врз раскошните дивани
 распослани лежат сите твои лажни воздишки
 кои како трозабец
 на Богот на сонцето ме шараат
 насекаде по телото
 правеќи така невидливи крвави траги од кој се цеди црна крв.

Убивањето на сон
 ,ете само забава било тоа твоја
 ,несакам да помислам
 дека тоа може навика да ти стане.

Зарем негледаш
 Сеуште
 ,на твоето празно небо летаат само црни мршојадци
 кои со своите клунови
 од кои бие реа на трулеж од скапано месо
 ,и мигот го чекаат
 кога ќе почнат од денот твој утрешен стрвно да колваат

Си ги апиш усните
 пред да почнеш да раскажуваш млаки легенди
 за едно минато време
 ,се воздигнуваш на тронот
 што го делкаше врз црн мрамор,
 погледни сега,
 на десната страна
 веќе контурите на моето име се фтиснуваат,
 го гледаш и во занес зборуваш
 дека има уште место за имиња нефтиснати.

Водена од нагонот,
 и врелиот здив на машка страст
 се зарадува што така лесно ридови од болка направи
 и насекаде пепел растури позади себеси,
 и сега
 таинствено се насмевнуваш навалена на перницата
 која е влажна од воздишките,
 нежно
 со тон на бесрамничка
 зборуваш дека тоа е твојот копнежлив свет
 ,наздравуваш со пенливо вино,
 со желба
 ѕвездите со букви сјајни твоето име на небото да го напишат.

Уверена

во својата безгрешност
 иташ кон олтарот
 ,бараќи од другите гревот твој за успех да го слават.

Моите надежи,
 тие бесцелно празни зборови
 со морничаво ехо ме лепат на местото
 и со призвук
 на некој твој притаен кикот не ги слушаш тие еха,
 премногу планини не делат,
 некаде во некој дол од тие планини
 вредни двајца клесачи
 од ним само познато место
 го клесаат белиот мраморен паметник
 ,со ним познатата вештина
 сјајот го прават за времето што доаѓа со бурите темни не го потемне.

Кога некогаш ќе поминеш
 покрај тој паметник
 на кој ликот мој насмеан ќе виси
 во рамка со името подолу напишано
 ,не го читај епитафот
 ,можеби демонот
 кој на егејот го смирихме да се разбуди,
 само завртија главата кон изгрејсонцето,
 стиснија посилно машката рака која ќе те држи
 ,и замини во твоето познато пладне.

Чудно
 честопати те слушав
 како набожно кажуваш молитви пред куќниот светец
 ,да потоа
 покриена под антеријата на мракот
 блудно плукаш на светиот завет
 ,газеќи го
 небаре е безвредна златна алка подарена без никаков повод.

Гладните филозофи
 кои своите успеси ги нанижале на туѓите несреќи
 те опкружуле
 ,воздигнуваќи те до небесните височини
 ,сјаеш во нивниот лажен сјај кој ти го даваат
 ,не во твојот,
 глува си за далечните грмотевици кои те опоменуваат,
 мислиш дека татнежите се фанфари
 победоносни кои во себе носат триста почести.

Небаре
 нарцисоиден командат кој извојувал пирова победа
 на твоето поле од успеси,
 секогаш се залажуваш со насмевките од нашите сонца,
 со нивните преградки,
 па нели е тоа тој твој животен сон
 кој го посакуваше долго,
 негледаш
 ,несакаш,
 или навистина си исплашена од нивната скриена тага
 која со секој ден станува се поголема,
 која секој ден
 прави се поголеми и поголеми полиња на тажни царства,
 таа и сега е налепена на нивните ликови
 ,слепа и замаена
 од славопојните зборови
 што секојдневно ти ги истура креаторот на твојата младешка болка
 не ги слушаш нивните неми крикови,
 и колку да се врели воздишките туѓи
 што така чедно ги впиваш,
 ни една врелина од нив
 нема да отопи ни еден грам во таа скриена нивна тага,
 како подземни еха
 до моите ридови од болка

секојдневно доаѓаат тие писакви гласници на нивните раскрварени дамари.

Кога еден ден
 нивниот сокриен и потискуван бес
 ќе рикне со сила која и самите не ќе можат да ја контролираат,
 ти
 тогаш немојно ќе молиш пред нивните нозе за барем една прошка.

Во тие мигови
 кога знам ќе посакуваш
 одникаде да се створи најоштрата сабја димискија
 и
 тој миг да те пресече на пола,
 него нивните зборови што ќе ти ги истурат,
 ќе те натераат боса до крајот на светот да одиш и да се сокриеш.

Сирнуваќи со мисла готово во секое твое катче,
 те гледам како во хаос на мисли
 со некој внатрешен глас глас разговараш,
 ти баботи низ вијугите мозочни
 кажуваќи ти
 дека и оваа преградка што ја имаш не е вистинска,
 продолжуваеш ли да ја нижиш низата на љубовта во недоглед,
 качејќи ги отфрлените листови на крајот наречен сурова измама.

Височините на љубовта не се достигнуваат со задавање на болка.

Кога моите раце сонуваа и носеа љубов,
 Знаеш
 од неплодна нива стана цветна градина
 со два цвета,
 а сега извишена до нејак облак
 со несигурни тајни во себе и дожд кој ќе ти го подари утре

„ја намалуваш мојата сенка,
ете само таа остана
после мене да сведочи за мене, до степен на непостоење.

Стана светица со човечка суета
пред која клечат нови поклоници,
го сликаат твојот жив портрет
и бројни поети ја опејуваат твојата светост.

Сега кога времето одбројано измина,
заминувам со патникот без дом,
кој и во вечноста е вечен скитник,
и тој како мене не скрасен на ниедно место,
заминувам
со придушена тага носена на нежни ангелски криља,
збогатена со ритамот на своа од далечните земни простори.

Благослови ги Боже непријателите мои

Благослови ги Боже непријателите мои
Јас ги благословувам веќе три дни
Не ги колнам повеќе со црни клетви
Непријателите ме турнаа во преградката твоја
Повеќе од пријателите мои
Пријателите ме врзуваа на земјата
Непријателите ме тераа да летам во бескрајот
Ги рушеа сите мои надежи и копнежи
Ме направија странец на земјата
Но жител на небесните царства
Како што сворот гонет од ловците наоѓа спас во пештера
Така и Јас го најдов најсигурното уточиште
Криејќи се во твоите прегради
Каде што ни непријателите
Ни пријателите можат да ја повредат мојата душа
Благослови ги Боже непријателите мои
И јас веќе три дни ги благословувам
Не ги колнам веќе со црни клетви

.....

Влегувам сигурно од еден во друг сон

Ќе ги распрснам оковите на неизвесноста
 На очајанието
 На стравот
 Така стравот,таа чума на споулавеноста ќе се исцеди
 Којзнае
 Можеби , сама се раздиплува иднината на едно столетие
 Сите тука ќе бидеме сведители
 Вие ќе го крстите сето тоа беше живот
 Јас ќе глаголам,празнина во празнина е
 Со секоја мисла понејасен ќе сум
 Роден бев во тоа минато,како магла во магла
 Како ноќ во сенишни ноќи
 Со своја част и дажбини на земјата
 Под пиреј задоен
 Под книл крст израснат
 Ужe слушате,не глаголете кесари
 На присојниот даб ќе се распрачи вашата вина на себичноста
 Ете тоа се двете крвави столетија да знаете
 Ќе ви откријам само, писание едно од чудотворецот
 Утре,ќе сум богат болјарин
 Ќе го нема веќе зимскиот сон под клепките
 Влегувам сигурно од еден во друг сон
 Ова е последно писание за измислената жива литија
 Според правилото невидливо
 Се скаменува
 Осамена
 Во глобочините свои ќе ме демни црната отфрлена блудница
 Поројници од ноќни шумови ечат таму во скаментетата тврдина
 Заразена повторно и е крвта од демонската болештина
 Не,нема да кажам ништо убо на небесата
 Кога див трепет на стравот ќе ја коси
 За таа сува жена со црни коски
 Што писка низ рапави крици
 Нека ја споменуваат како Голгота со име

Ни за педа не сум веќе одвоен од земјата
 Смрта знам бега од мене.

Достоинството на сите патила

Достоинството на сите патила ми ти било крикот на срцето
 Па затоа мили мои, ќе се изедначам со свездите
 Но пред тоа како неидентификувана сенка ќе се принесам во жртва
 Некаги, нека се протињаат низ небото молскавиците
 Јас ја дочекувам оваа тешка ноќ која се навестуваше одпоодамна
 Со влажна челуст и со рев ќе ве наморничавам
 Ќе затреперам, со двете раце ќе ја притиснам болката во левата града
 И во благата полусветлина повторно со привиденија ќе заглаголам
 Надвор, знам дождот се згуснува во зелена лигава маса
 Јас сум само покојник, а вие ослободете ме од таа мисла
 Нека се таложи тагата во камени бездни
 Еве веќе течението се јави
 Зини тишино, заслужија мојата љубов
 кажиго својот безгласен монолог, така наплатиму на безнадежниот очај
 запаметете
 да не даде Бог да се најдете во проколното царство каде и аветите се
 плашат
 таму ни вие ни јас сме под Божја закрила
 кучешки сенки шетаа, не апаат но квичат болно и жално
 не сваќате за што ви зборувам
 сеедно, јас сум само преставник од времето каде нема никакви религии
 во благодарам на разумната стрпливост
 но сепак само ќе пофторам повеќе за себеси
 Достоинството на сите патила ми ти било крикот на срцето
 Па затоа мили мои, ќе се изедначам со свездите.

Ете таму

Таму

Каде што и боровите низ шумолот плачат

Таму

Со фиукот на ветерот славам тристашесет и четири дена

Таму

Само еден ден пламенот на љубовта ме гори

Ете таму

Срцето во тој ден пука на илјада парчиња.

Таму

Потокот се уште е бистар

Таму

Го ја знам секоја буква на љубовта

Таму

Во тишината читам на потрошени хартии

Ете таму

Е запишана секоја нејзина лажна водзишка.

Таму

Само со погледот во далечините се сеќавам

Таму

Знам дека тишината има илјада и еден збор за мене

Таму

Надежта моја е болката што ме пара

Таму

Соништата ги молам да умрат со проштален шепот

Ете таму

Ноќите ми се дни, дните ми се ноќи.

Ех моја Геновева

Номадската крв не престанува да врие во тебе
Стана ете така приврзаник на многу богови
Негледаш дека си начната од многу тегоби
Па самата зборуваш, голема сум колку судбината
Кришум ги крстосуваш усните
Знаеќи дека си модра пролет без песни
Излезе одамна од човечката лушпа
Та со занос тамнцуваш гола во сладострастието
Те влечат кон злодејствие
Учеќите да кажуваш слогови без значење
Ех моја Геновева
Барем сум среќен што ми се тргна од сонот.

Ех,Повторно

Самоуверена дека си родена само да те сакаат
 Со твојата моќ несовладиво ги привлекуваш
 Повеќе им така лузни на срцата
 Стана со сетило на лисица
 Ех,се ближиш до настан
 Кога јагленосано стебло ќе ти припадне без корен и лисја
 Доаѓа како епилог на твојата молитва
 Во храм со шест столбови
 Кога се ослобудаваше од сите патила
 Ќе да е тоа дел од сликата на вистината.

Нема веќе чаши смарагдни
 Во ниедна хроника за тоа нема да пишува
 Само рулетот со три бројки остана
 А тоа покојниците го прават
 Мртви реченици глаголат на тркалезна маса
 Ех,повторно
 Драмата пред публика ќе ја одиграш
 Маската дома ќе ја заборавиш
 Од балот тажна ќе се вратиш
 Внимавај
 Како самото време дните ќе минат
 Ќе шепотиш
 Имам чувство дека спомените ме демнат.

Ех повторно
 Ќе го откупуваш стравот од темнината
 Ќе ја продаваш надежда на светлината
 А тие се итри и подмолни
 Ќе чекаш да ловиш
 Ловец на покојници некои ќе те наречат
 Егејска песна ќе побараат да им запееш
 За водите крај солун
 И лажното сладострастие.

Живееш

Живееш,благодареќи на тоа што те сакам
Живее,затоа што го мразам демонот кој спие во тебе
Живееш
Радуваќи се на секој нов утрински зрак
Живееш исто како што јас се радувам на секој негов сон
Живееш,плашеќи се на секој мој поглед
Плашеќи се дека ја имам моќта да го разбудам
Живееш,исто како што демонот живееше низ твоите солзи
Капеа низ плачот на животот
Се преливаа заедно со брановите на егејот.

Живееш.зошто јас ја зедев сета смрт
И твојата и мојата
Ја направив една целина
Од две души

Живееш
Незнам сега како
Но знам дека живееш сега низ моите солзи
Низ миоите сеќавања.

Изморен век

И без причина поинаку пеам
 За безгрижните ништожници од градов кој се лелеават
 И кој не дочекуваат длабока старост.
 Од сето тоа пред разденување
 Не се лачи страв,сетилото е посилено од надежда
 Девет чекори овде онде,девет чекори назад
 Кон епицентарот на кругот,јас тоа го нарекувам вечен сон
 Внатре расне пепеласта магла,со вкус на бигорен јад.

А вие
 Со земни останки на листоста ваша
 Бидете на пладне на сите Агори што ги знаете
 Со татнеж ќе објавам
 Ете,по многу векови не се измачувам од спомени
 И ќе заминам
 А вие ревете во себе,и ревете вон себе
 За некоја ваша празнина,или јама во душата
 Ќе видите тоа е дното на вашите празнини
 Некои осакатени од лудилото ќе танцуваат со кукли
 Во призрачна кука каде мракот испарува

Не го предвидувам крајот на ова пеење
 Исполнето е со противречности
 Затоа ќе оставам последната точка
 Вие ставатеја како неминовна капитулација
 Со изгубен здив паднете на коленици пред сопствената немоќ
 Со шуплив песимизам шепотете наречен недоверба кон иднината
 Додека јас заминувам низ преминот на овој изморен век.

П.с.

Ова не е измислена хроника за да оковам духот
 Зборот Победа ќе го кажам како последна изгубена битка.

Ми предложи надежта....

Ми предложи надежта....

..... да ја насликам мојата трепелива душа....

Да се отворам како морето на Мојсеј

Да сум бил без копнеж за слава,и

Така ќе сум сигурен дека ќе се ослободам од товарот

Не се шегувам,и не се шегувала

И можеби ќе пееш

Малку возвишен ќе бидеш

Исто како небото да е до тебе и во тебе

Ете,сега ја дишам свежината на утрото,и

Знам дека во потсвеста светците се насмевнуваат

Не како порано,кога бев безгрижно дете

Но ете во летот ќе сум бил разбуден ангел.

Мојата судбина

Мојата судбина, глуви глобочини
 Талкање низ сињакот каде што се минало
 Притаена сенка која го враќа човечкото кусодневие
 Искинати сништа
 Или ослободен проклетник од гревови

За мене
 За мене имаше само еден свет
 Без желби во рацете гол се исправам
 Во чија шупливост копнежот сега расте.

Проклета судбино
 Покорен сум ти додека не ме стемни сознанието
 Кнезот мој кога ножот вгрб длабоко ќе ми го зарие
 Ќе се одмазди
 Себеси ли
 Или ќе биде само бегалец од суровоста всадена

Сув сум
 Времето се лизга под мене
 Ветерот не ме удира, само поминува крај мене
 Помеѓу душата и разумот кристален мост се изви
 Тоа ти ти било лак чудотворен
 Сомненијата секојдневни со вистината да се видат
 Аште е така.
 Да знаете
 Создавам поредок со поинакви меѓи
 Или понирам во неврат мамеќија судбината.

Не бев благородник

Не бев благородник
Можеби сега е тоа мојата вина
Што тука лежам во вериги од сенки
И се покорувам постојано на времето
Бегам со мојата предалечна младост
Прилегам на старец кога ме обзема скрбот
Но како казна си го делкам јазикот
Некакого нека крвари до последна капка

Се прочи и тука
Во есенска ноќ ќе ја дочекам свадбата
Дотогаш ќе сонувам само гробови
И мојот и нејзиниот
Повторно ли
За патешествие на судбините да раскажувам
Се врзав за мракот тука
Без значење се врзав и за тебе
Ако навистина се разделям од мракот
Уже и од тебе ќе се разделям

Некој ќе рече прилегам на пленик
Не, само се покорувам кога скрбам
Не бев Благородник
Можеби сега е тоа мојата најголема вина.

Не е ова исповед.

Моето прво ноќно студенило беше морбидно
Кога ја преминав границата на животот
И зачекорив во иднината на покојниците
Незнам пред тоа дали се исповедав
Знам само дека беше утопија
Или повторено сонување
Секогаш истиот сон
Го губам костурот, месото некаде бега низ црвеницата
Стојам пред Бог без лик
Паѓам низ немошта на колена
Молам со тоа што наликува на уста
Барам да ме Благослови
Ликот да го добијам
Смирено упокоен да шетам низ Белината
Да се стретнам со моите последни зборови
Ќе зборуваме утре меѓу милијардата живи
Само гласот во светлината одекна
Сепак ќе се обидам
Знам
Ова беше само несвесно доближување до смрта.

Нечиј Грев

Ако дојде да се помириме
Погледните прво во срцето
Избришиго печатот на сверот
Споија душата во една целина

Јас сум заробен во една светлина
Која,којзнае,ни јас неznam
Заробен исто како и сите други деца
Можеби заблуда се викаше

Ако дојде да се помириме
Не ми проповедај дека си светица
Јас немам Бог,но не сум безбожник
Јас сум само нечиј грев.

Простете.....

Не сакам да бидам лажен моралист

Простете

Немам таква насмевка која ќе ве излаже

Ете само да ги искривите вашите болно стегнати усни

Простете

Не сум добар наратор да ви раскажувам бајки

Илузијата ја закопав во гробиштата на розевите сништа

Таму нека почива во мир

Простете

Немам толку медоносни зборови

Не сум посетувал курсеви за манипулација

Животот ме научи да верувам во она што го гледам

Да сонувам само кога спијам

Простете

Неможам да ве направам убаво облечени

Оделото што ќе ви го купам

Утре некоја будала можеби со нож ќе ви го исече

Со пцовки ќе ми посакате ,нели добра ноќ

Простете

Неможам да ве направам богати

Вечер можеби некој наркоман ќе ве ограби

Ќе ме колните потоа мене

Простете

Ова е мое утро,ќе се сакам само себеси

Пладнето ќе ви го подарам вам

Ќе ве сакам сите

Ноќите себично ќе ги имам за ангелот

Во бескрајната тишина ќе патуваме

Во Боженствената осама ќе плачине

За сите тажни и горчливи судбини

Простете

Самотноста не познава грев

Во пирот на смрта
Под сенката на месечината зад планинскиот срт
Глаголеа,граматникот се вангелоса
Етего учел стари јазици од стара книга
Се молел четири пати на ден
Безбези станал набожен еретик

На неопределана далечина
Плач на свер или човек одекна
Сенките ги виде околу пеплосаниот дом
Сам сум
И смрта е мртва долго
Немам ден на упокоение
Овае старечко евангелие
А не нов завет на злокоба
Грешен сум само кога жена допираам
Самотноста не познава грев

Син на оганот

Отворија повторно твојата тајна врата
Да ги видам сите сништа што ги криеш
Потоа ќе исчезнам некаде во исчекувањата
Не ја познавам повеќе магијата ако мислиш.

Треперам заедно со оганот на оваа свеќа
И некаде во тој пламен го гледам твојот лик
И сиот твој скриен свет
Нацртан некаде под твојата кожа.

Не ти кажувам добра ноќ
Ме буди твојот лажен мирис
Премногу е отровен за да го вдишувам
Зарем не разбра јас син на Оганот.

Синоќа мојата душа замина по својот вистински пат.. Веќе не ја чувствував преградката која морници ми правеше.. Твојот ладен поглед веќе не го замрзнува моето срце.. Мојата душа замина во заливот каде што морето одмара.. Таму каде што месечината го остава својот печат на небото.. Таму,знам ќе ги допрам усните на љубовта.. ..нема веќе да сонувам.. Кога за првпат ќе ги допрам влажните усни.. Ете тогаш знам нема веќе да се сеќавам на тебе..обликот ќе го изгубиш,ќе заминеш некаде во мрачните понори на моите сеќавања..сите букви,сите зборови,сите песни,сите книги,ќе му ги подарам на ветерот,нека ги разнесе исто како што есенските денови ја разнесоа илузијата

...

Смислата на утрешнината

Мојата трепелива рака и вечерва ги пишува совршените редови
И во таа совршеност ја бара вистинската смисла
Смислата на утрешнината каде сега спие сета вистина.

Се прашувам дали сум достоин да бидам земен Бог
Со чисто срце и златна крв во себе
Да просветлувам лекомисленици и чудни дворјани.

Или подобро е
Во проодното сладострастие да го барам нежниот цвет на љубовта
Така ќе помешам,Паганство со Мистика и малку Православие.

Знам ќе ме наречете Варварин или ловец на души
Но поезијата ми е во крвта,а крвта е мојата зовриена Љубов
Само ги покажувам пределите на слободата.

За само седум дни да знаете на пергамент ќе запишам

Ни најраскошниот бордел нема толку соби,колку што има моето срце...
Јас тоа го нареков Судбина
Па можеби затоа деноноќно на меките дивани одмараат најубавите Курви
Знам добро,мојот внатрешен живот е вечен
И во таа вечност не запишувам имиња,ни пак врежувам ликови
Сите се исти,диви и нескротени,напати лажно жешки
Им кажувам
Ставиго твоето време крај моето,и така вечноста трае подолго.

Сонувајте само сонувајте

Бевме седумина
Останавме двајца кој од минатото избегавме
Се стретнавме повторно во неродените часови
Некаде каде што се раѓаше зората

Ги закопавме своите очи
Се баравме во темнината наметната
За миг во лажните елисејски полиња заглавивме
Смртоносната опојна миризба не десеткува.

Сонувајте,само сонувајте
Утре можеби заедно ќе сонуваме
Од онаа страна каде свеста е будна вие само претпоставувате
Сонувајте само сонувајте.

Спремен сум

Спремен сум повторно да бидам крстен во оганот
За да ја спознаам вистината
Спремен сум да ги рушам сите лажни храмови
Када варварската религија се проповеда

Спремен сум

Мрачните бездни на сопствената темнина да ги прескокнам
И во сопствениот пекол да прегорам
Да се раскринкам себеси како крадец на празно време

Спремен сум да ја спојам душата со мистеријата
И се што е напишано да го изгорам
И се што е изговорено да го заборавам
И се што е сторено да не го повторам

Стигнав до крајот

Стигнав до крајот каде што рушевините завршуваа
Многу крвави рани останаа
Многу празнини исчезнаа
Многу ноќи без ѕвезди заминаа

Не ги трошам веќе зборовите
Од тука па до вечноста драгоцен дар се
Напати ќе молчам
Напати ќе владеам во тишината.

Кој сум јас
Беше дилема до вчера
Залепена и во подсвеста и во свеста
Човек сум осознав со моќ да љуби, да разорува.....

Твојата трага на постоење веќе се изгуби некаде во измината прашина што времето ја расеа,само маглава која полека паѓа со своето студенило раѓа некои бледи сеќавања на едно камено срце кое знам дека немирот скриен еден ден ќе го искрши на илјада и едно парче,не ги паметам веќе ни цртите на лицето ,којзнае можеби со бледило е веќе прекриено,јас веќе неможам да чекам,свездите ми намигнуваат од едно ново небо...посакав за збогум некој стих да напишам,но веќе не ги познавам буквите на песните што требаше да се родат..веќе не живеам во белите ноќи,ти ги оставам тебе....ќе ти притребаат,зачувајги и со твојата гордост исполниги,секој твој скриен крик како патоказ ставајго низ ходниците на времето што ќе се отвораат,и со секоја празна воздишка,крпија литата кожа.

Тешко ми е да се исповедам..

Со сина тага во очите долго седам крај играта на зборовите
утеха ми беше пред да ги изговорам
,а кога ќе ги пуштем во бескрајното пространство
,знаев веќе дека сум го започнал патот на сопственото распетие,
чуден маченик станав на порцеланската голгота....

имав

своја тајна капела каде мојата лирска душа се сеќаваше на своите
покајнички солзи.

.пред некоја гипсена фигура,
што не се сеќавам каде сум ја купил
се молев

,потоа знам дека узнав таа е само мртвило затворено во привиден облик
,та ја искршив на парчиња ситни..

божем тоа беше надомест за бедното чувство што го добив...
започнав

низ суровите елементи на природата да си го корнам срцето,
и безбожноста да ја убивам..

на овој свет опстануваат само силните и суровите
,ечеше некаде гласот во капелата..

зарем со крв сум задоен се прашувам,,

не,

јас сум аскетски сув

и не заслужувам никакви сожалувања од никого.

.ќе ги навлевам тешките завеси над сонот

и клепките ќе ги доведам до прскање.

ќе се поврзам без посредници со светлината

,за да го прашам во што е смислата на мојата недореченост

,и дали навистина сум неплоден што немам пород..

потоа како птица која неможе да го направи својот лет ќе прашам...

кое е моето име...

ќе чекам да ми ја изрече пресудата..

за да сватам што сеслучува..

ете

од едното око ми капнува солза во маглата што не постои,
го очекувам неговиот збор...

каде..

некаде во запишаните Библиски пасуси ли...

Трагачи по вистина.

Бледата мисла што се вгнездила во свеста
Етеја веќе паѓа како сенка пред новиот сон
Ја совладува чувството дека е стара и потрошена
Тоа е што остана од нејзиниот променлив облик
Неможе да зачне,шурките со топлина не течат
Доаѓа и тој пресуден ден
Меѓу густы маглини и ладна плазма
Ќе сонува дека повторно е кралица на свезди и демони

Не чувствувам веќе болка(болка за што)
Не чувствувам копнеж(копнеж за што)
Не чувствувам студенило на рацете(студенило за што)
Не чувствувам пламен околу срцето(пламен за што)
Сепсата што ми ја вбризгаа во крвта истече
Болскотам сега слабо,утре посилено,задутре уште посилено
Во друг свет со бескрајна вода без брегови одам

Нека тагува сега есенскиот ветер
Ослободен сум од секакви грижи
Нека се прекрстат два пати,некои три пати
Некои кои трагаат по вистината.

Трепеливи пламенчиња

Не залипав додека им глаголев на мртвите
 Нема друг свет освен оној на кој му припаѓаме до вечноста наша
 Збогум вие црвојадници
 За вас и свездите застапаа на својот пат
 Бегајте мртви
 Меѓу суви меѓи ,Меѓу скаменете сенки
 На сенката наша не стојте
 Знам и јас, Постар сум од вчера
 Сега подолг ми е животот
 Порапав ми е гласот
 Ми жежат дланките
 Од орање ,Од копање
 И навечер од страст ненаситна

Премногу маки и за сирак еден
 Се нурна повторно во тајни
 Не наслушнува
 Само ги почувствува сите сетила од младоста

Се коти ли тишината
 Вечерва повторно низ котел ќе проврие
 Денес станав питач по женско месо
 Ја гледам како крвта се судрува со крв на друга сенка
 Се испитуваат и се препознаваат

Забораваат дека се стражари пред месечината
 во своето засолниште дојденец и дојденка
 еден преку друг се превиткуваат
 неверуваат сега веќе во подгробни сили

еве повторно глаголам
 останете мртви
 останете таму каде што живите ве оставија.
 Ќе дојдиме еден ден
 Со свеќи во претпразнички мигови на помен
 Останете и оставете
 Трепеливи пламенчиња нека се движат во круг.

Трет прстен

Само да знаете

Големата Господова Тајна ми пристигна во градиве

Не фрлајте веќе чинки од суви тревки

И не барајте кај мене засолниште од уплавот ваш

Првиот кој ме виде ме нарече

Голијат со душа на Давид

Ете само да знаете.

Под сенката на беживотниот Багрем оставам се

Се што ми остана од искушенијата

Од вечерва ќе чинодејствувам со својот јазик

Ќе се движам во кругови

Ќе паѓам во безобличија, во транс или несвесност.

Во третиот прстен на огнот ќе да се одморам

Жалниот пород да го видам како пишти

Станале Христови талкачи по беспатици

Во измолено расо се храбрат себеси

Аште има Богови на кој ќе им се поклонуваат

Ех, ех, молители ли сте на псалми на три јазици.

Некој, некоја, некои

Набожно(лажно) надвиснати над причесно вино стојат

Имаат ли име, имаат ли ликови,

Само се расплинуваат во своето себесознание.

Ги креваат рацете

Проклет, проклет да бидеш Проказанику.

Врие пеколната вселена во мојата лушпа

Со рев милостив тргнав од сон кон јаве

Доста е за вечерва., пред третиот прстен на оганот

Убиството на Сонувачот

Незнам дали ќе ми одобрите да зборувам,но од другата страна на сидот гласовите исполнети со сува воздишка ме тераат така да постапам...доколку овие редови некои нужно го вознемират,ќе го молам за прошка...не се радувам за тоа што го сонив во изгревот на 30 октомври 2010 година...прво не придавав значење на тоа...

.....Со Бела искината мантија на себе,стоев во гробницата од Љубовта,на некој начин бев малку среќен што го напуштам светот,и реков,простими ќе се расплина неповратно во Бескрајните далечини..бездруго таму ќе бидам во прво време непознат...и подобро е така,погледните,доволни ми се и тие три куршуми што ме погодија...ќе имам време да научам таму зошто сум убиен,таму,таму во таа голема иднина..

Се насмевнуваше однатре зад студената маска на лицето некоја над мене и за мене непозната жена ..седеше со привидна скаменетост,и темна возбудиност.

-можеш ли повторно да убиеш неистомисленик- ја прашав..

Не најде одговор на прашањето.

-кога ќе остане еден,ќе нема следен,тогаш тебе познатиот црв ќе започне да те глода,со залепено чело на дланките ќе гледаш во пиштолот,и ќе сакаш,да ќе сакаш некоја непозната рака да го земи во рацете,и тој да го испали куршумот...

Сеедно беше што живееше во годината каде што само новороденчињата плачат...под дејство на лажните хормони со кој беше дозирана,сразмерно на нивната доза се зголемуваше..и малку смешна изгледаше тогаш....црвени свилени гајички врз лита и збрчкана кожа навлечени,префинето шампањско во кристална чаша го држеше рака која беше испукана од претходното држење на метлата,ги затвораше очите од блескавата светлина на салонските лустери,небеше навикната,беше втурната во тој лицемерен гламур...до неа стое двајцата гардисти..

-да синко,никогаш не го заборавај тоа,и кога ќе сепритаи сонувачот,ние треба да го убиваме..во печатот на разни јазици ќе зборуваме,потајно со злобниот кардинал ќе се среќаваме..единствено што заслужи е достоин погреб да му направиме...

Не ги одмеруваше веќе рамномерните чекори на времето,скокаше цели денови,некогаш недели....брзаше во својата покојност...

Навистина малку бев среќен што стојам во гробницата на Љубовта.

хаотично

Колку е блиску сонце
А колкаво е студенилото во срцето
Зарем земското што беше исчезна
Или само песната отпеана

Веќе немам време да градам дом
Пред отворениве небески порти само немо стојам
Ме прашуваат
Ги знаеш ли повторно зборовите да се симнеш на земјата

Наслушнувам во телото од живата стварност
Некаде таму е сега сокриена тишината
Го барам таму изгубеното име
На синилото ете да го залепам

Царството на сенките

Кога за последен пат ќе ја раскинам душата
Во тие сверски крикови од очај
Ти
Некаде во некој крај од собата
Изгазиги со нозе сите покајнички солзи.

Премногу тага имаат во себе
Можеби утре во твојот нов ден некое ехо ќе родат
Од далечните сеќавања кога и небото плачеше
Тоа беше апокалипсата на мртвото време

Ми остана уште толку време
Со догорената свеќа чуден танц да заиграам
Ќе ја заправ за миг светлината
Царството на сенките да го оживеам.

Честопати во Сверата каде се раѓаат Соништата,нашите зборови залутуваат и со мала доза на каење само мрморат..Простетени на нашето незнаење..а тие,така исполнети со својата свесност само ќе не помилуваат и некоја неиозодена патека ќе ни покажат кажуваќи ни..Добредојде во свесниот момент на вистината...потоа Еоните ќе долетаат и на усните ќе ни се залепат,,на една крстоцница непозната ќе не постават,со една капка Боженствена Вода ќе не Благословат и само ќе кажат...Сега направиго вистинскиот избор...Ете така зборуваат шепотите на Љубовта

Шепотеше мојата сенка а јас споулавено бегав од неа и ден и ноќ..бегав несакаќи некаде во некоја стварност да ја видам неа,и затоа простетеми..ова е само одразот на мојата сенка која некаде плачливо шепоти на изгубеното минато,којзнае можеби и затоа сега ја мразам и сопствената сенка..јас дигнав раце од се што може да се нарече минато и се во него.....а таа сеуште се прашувадали си сеуште среќна во својата бесмисленост,безименост и празнотија која ја потполнуваш со лажната стварност...твоето бегање те прави само дрвена кукла која виси на сечија полица...кога некој ќе земи да ја бриши прашината од таа полица,тогаш,тогаш куклата оди во ѓубриштето...и повторно тогаш сонишатата умираат...и повторно во просторот кој не е ни сон ни јаве се јавува некоја светлина...светлина која во себе ги носи трошките од милосрдieto...евеја проклета нека биде продолжува да шепоти...повеќе те сакаат од сожалување отколку вистински...во обичните денови сокриена вриштиш од болка и од малкумината кој те познаваат..а потоа повторно се втурнуваш во илузијата од сакралните насмевки...љубовта...ах тој збор е твојот смртоносен нож што ги параш сите непознати ликови во утробата длабоко...простете,јас морам да ја напуштам мојата сенка,живото ме покани не гостин туку во својот дом да бидам,некаја таа нека шепоти за бесмисленоста на сите мртво мигови и нека тагува по една една илузија ...животот сега низ шумот на брезите зборува...време е грешката да ја исправиш,нова крв да зовриеш,и ново потомство да создадиш...

Шурки небесни

Шурките небесни секнаа
Се откажа љубовта на благородната светлина
Денот,растенијата,камењата замреа
Само човекот липташе
Се распрснуваше срцето негово
Пламена му беше љубовта
Сега ги запали сите сништа
Гореше и шумата зелена
Бучеше од утробата
Стана господар на ветришатата
Покоретесе,успокојтесе
Како пред страшниот суд застанете
Спила да искорните
Земја да створите
Писание да кладам
Потешка е сега плочата врз животот
Отколку врз гробот

Сакам да бидам жив повторно

Сега сум поблиску до тебе за сто години
Ми останаа уште двеста да поминам
Додека скитам низ времето да ги собирам и овие два века
Ги оставам Ангелите мои да те чуваат кога ќе бидеш сама.

Сакам да бидам жив повторно
Но незнам дали ќе те сакам толку силно во 2122 година
И тогаш ли ќе ми бидеш мисла или збор напишан
Или, дали ќе бидеме еден миг сами во нашето несовершенство.

Одем по тајните патеки прашуваќи се себеси дали си проколната
Незнам, можеби мојата крв се лади во телото додека го барам одговорот
Само безначајни зборови се поклонуваат цинично
Големата илузија сега заврши, чекај по сто, двеста или триста години
стварност.

Ако дојде Љубовта, навистина сум поблиску до тебе за сто години
Но овде на ова место сме само две кукли во хартиени кутии
Веќе ја подадов раката кон небото, ги завршив сите дела, станав
непотребен тука
И никогаш небев вчера, ни пак утре, секогаш бев сега...незнам за тебе.

Посакав да ја напишам највеселата песна..но знам дека никој нема да поверува дека Јас сум ја напишал...посакав да ја напишам најтажната песна..но сега сум сигурен дека воопшто нема да ја прочитате...а таму,на аголот под осамениот фенер,стои најплашливата песна која шепоти дека Љубовта ја носи во себе..но ете..Јас несакам да ја напишам..не ми остана веќе бела хартија за пишување...

Јас вечерва ќе го закачам моето срце некаде во некој темен дел од Месечината...добри луѓе..ако ја видите некаде Љубовта ,кажетеи за ова..можеби ќе најде време да му каже таа дека Сонцето некаде во некој ден свети силно..јас останувам во ова студенило покрај сите мигови случени...

Би те побарал Сенко

Би те побарал Сенко денес и во стените,и во спилите оштри
 Но празнината на твоите врвици ме прави беспомошен
 Би те побарал Сенко некаде и во долиштата со умовина полни
 Но дланките ми се сраснати со земјава,и Бигорниот крст ми тежи на
 душата.

И повторувам тогај во себе,залипај залипај гласно,и урлај ако треба
 Ќе споулавиш,а Бог несака улови чеда,потприго челото на каменот Бел
 Разбуричкаја крвта здрвена,и напрајго месото алчно.
 Ајде,ја најди пред три дни смислата на животот,и ја сфати смрта.

Не стој Вечерва,токму вечерва е воскресението на сенките под карпата
 Ќе падне и небото,потоа ќе испарши заедно со сите свои гревови
 Вселенските длабочини на верување конечно ќе голтаат се во себе
 Помирена си веќе со својата кучешка судбина,нели.

Јас,токму Јас ја симнав целата пајажина од сонот,не се ванѓелосав ако
 мислеше
 Живееше,ту во еден,ту во друг,заспа во трет кучешки сон,не те оскрбив да
 знаеш
 Тајниот запис го најдов,си го скрила во темно небо со темни ѕвезди
 покриено
 И веднаш узнав,колку сум бил слеп.

Навистина

Би те побарал Сенко денес и во стените,и во спилите оштри
 Но празнината на твоите врвици ме прави беспомошен

сакав да се вратам кај животот

сакав да се вратам кај животот
но болката
постојано шепотеше околу мене
немој
сакав да се вратам кај животот
но лагата
стоеше спротимене
се смешкаше загатливо
сакав да се вратам кај животот
но некаде на крајот од тунелот
стоеше жена со непознат лик
и молчеше
сакав да се вратам кај животот
но студенилово не ме пушта

Навистина играш премногу опасна игра и твојата омраза што ја чувствуваш кон мене е ништо, како омразата што ја чувствувам Јас кон себеси..но сепак..отвори ги временските ходници и пронајди го коренот на се, некаде, далеку, толку далеки што можеби ќе дојдеш до самиот почеток на создавањето на Љубовта, кога таа те Благословуваше, а ти и вртеше грб....

Мојата болка ме покани

Можеби моето име асоцира на Темнина,и моите песни се темни,но Јас
знам дека мојата душа е Светла,и токму затоа оваа песна ја посветувам на
личноста која никогаш не собра храброст да погледне во синилото на
моите очи.

Кога еден ден
Блескавоста на ласкавите зборови
.....Ете така ќе избледнат
И капките на реката немирна
.....Ќе се смират
Најавуваќи ја тишината
Ти
Не го изговарај залудно моето име
Јас
Ќе пловам во други димензии
.....И простори
Дека е така,и офтикава ми потврди
.....сега
Ти
Залудно не ја пали лојаната
.....свеќа

Купена во некоја мала црква
Оставија само на некоја излижана коцка
.....Од калдрмата на мојот град
Исправиве на белиот мрамор и само
Слушаја песната на осамениот гавран
Ќе те одведе до некој заборавен камен паметник
Одмолчиго мигот во тишината
И замини во некое твое познато
А моето непознато
Ќе знам
По првиот плач на младат ѕвезда
.....Што ќе се роди тогаш
Не е ова завет мој за Тебе
Ни пак молба

Го молам само Бог
И мојот светец заштитник
Сега простими
Мојата болка ме покани
.....На полноќен танц
Ќе танцуваме
Се додека пурпурната зора не зазори.

Времето, знаело да лаже добро..а како утеха зборуваше некогаш..ќе забораиш, не се грижи ќе забораиш...само за едно имаше право, ги забораив среќните мигови, и сега немам насмевка на моето лице, но сега молчи кога болката постојано е тука...

Религија на Нејасната Љубов

Додека во уробата ми ртеше плач
Цицлеста анама се пови со нова машка кожа
Чинам беше Анадолска
Се разбуди,и повторно најде лек за својата мака
Оф проглаголив покрај пролетната месечина
Мислев дека дошла да моли на пољанава
Утрово
Чудно беше завиткана во грчот на животот
А етеја меретната,ги преврти очите и фати недолжник

Не,не сум веќе во занес или пак некој голем копнеж
Ни пак ги подавам рацете кон заборавената младост
Само ќе ги оставам соништата да се накотат во шумава
Премлади се тие да се распаднат така брзо
Застанувам само пред нив,каде понатаму ги прашувам

Тивката очаеност постојано наслушнувала
И евеја тивко,тивко шепоти
Не ја пишувај веќе Религијата на нејасната љубов
И нема,ама навистина нема да ти рти плачот.

Рецензија

Животот не е само стремеж кон среќата, животот е убав со сите негови составни делови. Со среќата, тагата, добрите и лошите искуства. Затоа што животот е се она од што се состои. Нема целост во една половина. Затоа е наивно да се трага само по среќата и убавите искуства. Сите случувања во животот претставуваат благослов доколку се сфатат свесно и правилно. Впрочем нема зло без добро и добро без зло. Тие постојат за да се сфати суштината на било која вредност. Со ова воопшто не го подржувам злото, туку сакам да укажам на контрадикторноста на појавите во животот.

И колку да изгледа оваа Стихозбирка со премногу Апокалиптични стихови, сепак е една голема и длабока потрага на Чернодримски по Вистината, која долги години била криена од него.

Вистината може да се заобиколува, потиснува, занемарува, изобличува, да се крие. Но што и да и се прави таа е вистина и секогаш останува како таква да постои. Излегува на површина колку и да биде потискувана. Колку и да биде заобиколувана таа споро но сигурно секогаш доаѓа како нем сведок да постои и лебди во реалноста наречена живот. Колку и да се крие повторно се открива врз основа на некој чудесен космички закон кај кој нема компромиси како што има кај луѓето

Вистината е светост, светлина, чистота. Секој кој што ја употребува се чувствува чисто, за разлика од користењето на нејзината спротивност која кај личноста предизвикува непријатно чувство, проследено со се поголеми заплети кои наликуваат на пајакова мрежа. Затоа што една лага со себе потегнува и друга лага.

Безимената жена, на Чернодримски е само една од инспирациите и пример за современиот човек да го стави прстот на глава и да се запраша дали злото се исплатува и што тоа носи? Во основа на целата Стихозбирка е пораката „злото зло раѓа“, но во алегоријата на животот пораката од песните е од суштинско значење. Животот е премногу краток за да го потрошime мислејќи на негативностите родени од желбата за власт, прељуба или одмазда.

Оној кој премногу бара се губи во лавиринтот од безбројни патеки кои имаат многу цели но не и онаа единствената – праведната. Безимената Жена е доказ за тоа дека сè еднаш излегува на виделина, но не често добивањето на вистината се купува и со сопствениот живот. Да се живее праведно значи да се љуби вистината, а да се љуби вистината значи да се сака човештвото.

Големите Поети,отсекогаш знаеле дека најтешко е да се одбраниш од домашните предавници,а уште потешко од најблиските кои во одреден момент во животот стануваат најлути противници.

Чернодримски избира достоинство, затоа што знае дека неправдата неправда носи.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Апокалипсата на Мртвото Време

Скопје 2015 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Апокалипсата на Мртвото Време 2015 година 60 страни

ISBN-10 608-4778-48-8

ISBN-13 978-608-4778-48-6

EAN 9786084778486

